

UNIVERSITY HERALD

No. 15.

Tacoma, Wash., Aug. 10, 1894.

Vol. 4

Synodalforfatning

for

Synoden for den norske evangelisk-lutheriske Kirke i Amerika.

[Slutning.]

Kapitel IV.

Om Synodens Formaal og fælles Anliggender.

Synoden skal baage saavel over Lærens Renhed og Enhed [Ej. 4, 3—16. 1 Kor. 1, 10.] som over det kristelige Livs Udvikling og derfor

- a) saavel i sine Synodemøder som i Distriktsynoderne fornemmelig b:handle saadanne Lærespørgsmaal, til hvis Drøftelse der maatte vise sig særegen Trang, paatale og advare mod indtrængende Sekter, Bildsærelser og Synder samt mod ukristelige Retninger i Tiden.
- b) føre Ovfigt med de staaende Medlemmers Embedsførelse [Kapitel 11 §§ 2 og 3] samt med Menighedernes kirkelige Tilstand.
- c) søge at udjevne kirkelige Stridigheder, samt meddele Raad og Betænkning i kirkelige Spørgsmaal.
- d) oprette og bestyre Læreanstalter til rettroende Præsters og Skolelæreres Uddannelse, samt fremme den indre og ydre Mission.
- e) fremme Brugen og Udbredelsen saavel af den Hellige Skrift som af rettroende Lærebøger, Psalmebøger og Opbyggelseskrifter.
- f) oprette og bestyre de fornødne Kasser for Synodens Læreanstalter, samt til Beskrivelse af Synodens øvrige Udgifter.

Kapitel V.

Om de forskjellige Møders Forretningsfreds.

§ 1. Distriktsynoderne skulle arbejde til de fælles Formaaes Opnaaelse [se Kapitel IV] og have a) at vælge Formand for Distriktet, et Lægmedlem af Kirkeraadet, en Sekretær, de fornødne Kasserere og Revisorer for Distriktets Kasser til Ligemed Suppleanter til alle disse Embeder, b) at opgi i

Synoden Menigheder og staaende Medlemmer inden Distrikts Grændser, c) naar Omstændighederne maatte fordrø det, midlertidigt at fratage en Menighed eller et staaende Medlem deres Rettigheder i Synoden, og dersom de trods gjentagen Formaning haardnattet skulde fremture i vildfarende Lære eller ugubeligt Liv, da tilsidst ganske ophæve Synodalforbindelsen med Saadanne, forsaavidt ikke Sagen indantes for Synodemødet, d) bestemme Tid og Sted for næste Distriktsynode, saa vidt muligt saaledes, at ikke flere Distriktsynoder holdes paa samme Tid.

§ 2. Synodemøderne skulle arbejde til de fælles Formaaes Opnaaelse [se Kapitel IV] og have a) at vælge en Formand for den hele Synode, et Lægmedlem af Kirkeraadet, en Sekretær, de fornødne Kasserere og Revisorer for Synodens Kasser samt Suppleanter til disse Embeder, b) at vælge de staaende Kommitteer, som ere fornødne for at fremme Missionsgjerningen, Skrifers Udgivelse osv., c) bestemme Tid og Sted for næste Synodemøde.

§ 3. En Beslutning, som er fattet af alle Distriktsynoder, har samme Gyldighed som en Beslutning, fattet af et Synodemøde.

§ 4. Lære- og Samvittigheds-spørgsmaal kunne ikke afgjøres ved Stemmeslæthed, men alene efter Guds Ord og vor Kirkes symboliske Bøger.

§ 5. Forsaavidt ikke anderledes i denne Forfatning er bestemt, eller vedkommende Møde ikke i det enkelte Tilfælde anderledes bestemmer, afgjøres i de ovenfor nævnte Møder alle Sager med simpel Stemmeslæthed, og hvis Stemmerne ere lige delte, gjør Formandens Stemme Udslaget.

§ 6. Ligeoverfor de enkelte Menigheder ere de ovenfor nævnte Møder kun raadgivende Forsamlinger. Hvis derfor en Menighed tror, at en Beslutning strider mod Guds Ord eller finder, at den ikke er tjenlig for den under dens særegne Forhold, saa bør Menigheden anmelde dette for vedkommende Mødes Formand samt angive Grundene dertil. Hvis ikke inden sex Maanedes efter Beslutningens Bekjendtgjørelse sliq Unmeldelse indsendes, ansees Beslutningen antagen af Menigheden.

Kapitel VI.

Om Synodens Embedsmænd og disses
Forretningskreds.

§ 1. Synodens Embedsmænd ere: a) Synodens Formand, b) Kirkeraadets Medlemmer, — hvilke ere Synodens Formand som tillige er Kirkeraadets Formand, Distrikternes Formænd samt en af hvert Distrikt og en af Synodemødet valgt Lægmand, c) Sekretær, d) de af Synoden valgte Kasserere og Revisorer.

§ 2. Kirkeraadet sammenkalbes af dets Formand, naar han finder det fornødent, eller naar mindst to af de øvrige Medlemmer opfordre ham dertil.

§ 3. Kirkeraadet skal paa Synodens Begne udføre dets Beslutninger og overhovedet i Tiden mellem Synodemøderne virke til, at Synodens Formaal kan opnaaes [se Kap. IV.].

§ 4. Kirkeraadet skal saaledes

- a) udøve Overbestyrelsen af og Tilsynet med Synodens Lærestalter paa den Maade, som af Synoden bestemmes, og med de Indskrænkninger, som i disse Lærestalters Inkorporationsartikler og Bilove ere gjorte.
- b) ansøgte og ansøgede Lærere ved Synodens Lærestalter paa den i disse Inkorporationsartikler og Bilove nærmere bestemte Maade, saafremt ikke disse Inkorporationsartikler og Bilove maatte anderledes bestemme.
- c) besørge Prøvelse af Kandidater til Præbikembedet og, hvor det fornødiges, af Præster, som fra andre Samfund ønske at indtræde i Synoden.
- d) mægle i Tvistigheder, naar dets Tjeneste dertil af vedkommende Parter forlanges, — dog bør i Regelen vedkommende Distrikts-Formands Mægling først søges.
- e) udøve Overbestyrelsen af Synodens Kasser [se Kap. IV Bitr. A] med de Indskrænkninger, som Lærestalternes Inkorporationsartikler og Bilove maatte kræve.
- f) naar særegne Omstændigheder gjør det fornødent, sammenkalde overordenligt Synodemøde.

§ 5. Synodens Formand skal

- a) saavidt muligt, besøge alle Distriktsynoder.
- b) holde Visitation ved Synodens Lærestalter og føre Tilsyn med de af Synodemødet valgte staaende Kommitteers Virksomhed.
- c) saavidt muligt, besøge i det Mindste de større Præstemøder.
- d) mægle i Tvistigheder, naar hans Tjeneste af vedkommende Parter begjæres, — dog bør i Regelen vedkommende Distrikts-Formands Mægling først søges.
- e) sammenkalde Synode- og Kirkeraadsmøder efter de ovenfor i Kap. III § 2 og Kap. VII § 2 givne Bestemmelser.
- f) lede Synodemødernes Forhandlinger.
- g) udnævne Kommitteer og Referenter saavel selv som under Synodemøderne til forberedende Behandling af vigtigere Sager, forsaavidt ikke Synoden særlig beslutter selv at udnævne dem.
- h) til hvert ordentligt Synodemøde afgive Indberetning om sin egen og Kirkeraadets Virksomhed samt om Kirke-

samfundets Tilstand i det Hele.

§ 6. I Udførelsen af sin Gjerning skal Synodens Formand, saavidt Omstændighederne tillade det, søge det samlede Kirkeraadets eller dets enkelte Medlemmers Raad og Bistand.

§ 7. Synodens Sekretær skal føre Protokol over Synodemødernes Forhandlinger, besørge offentliggjort et af Synodens Formand gennemseet Uddrag af disse og udsædige de Skrivelser fra Synoden, som denne eller dens Formand maatte paalægge ham, samt bekendtgjøre Tid og Sted for Synodemøderne og de Forhandlingssagenstande, der maatte være bestemte for disse.

§ 8. Synodens Kasserere skulle forvalte de Kasser, hvis Forvaltning af Synoden bliver dem overdraget. De udbetale kun efter Anvisning af den eller de Embedsmænd, som dertil af Synoden ere bemyndigede, og skulle til ethvert ordentligt Synodemøde aflægge Regnskab.

Kapitel VII.

Om Distrikternes Embedsmænd og
disss Forretningskreds.

§ 1. Distrikternes Embedsmænd ere:

a) Distriktets Formand, b) det af hvert Distrikt valgt Lægmedlem af Kirkeraadet, c) Sekretær, d) de af Distriktet valgte Kasserere og Revisorer.

§ 2. Distrikternes Formænd skulle

- a) enten selv eller ved andre af Distriktets Præster holde Visitation hos alle Distriktets Præster mindst en Gang i Løbet af tre Aar. Hvem der skal holde Visitation i Formandens egne Menigheder, afgjøres af Distriktsynoden.
- b) holde Visitation ved Distriktets Lærestalter.
- c) ordinere og indføre Præster inden Distriktet, eller hvis de selv ere hindrede deraf, besørge Ordination og Indførelse udført ved andre af Synodens Præster.
- d) saavidt muligt besøge i det Mindste de større Præstemøder inden Distriktet.
- e) mægle i Tvistigheder, hvor deres Tjeneste af vedkommende Parter særlig begjæres.
- f) sammenkalde Distriktsynode efter de ovenfor Kap. III § 2 givne Bestemmelser og lede dens Forhandlinger.
- g) udnævne Kommitteer og Referenter saavel selv som under Distriktsynoderne til forberedende Behandling af vigtigere Sager, forsaavidt ikke Distriktsynoden særlig beslutter selv at udnævne dem.
- h) til hvert ordentlige Distriktsynode afgive Indberetning om sin Virksomhed som Formand samt om Distriktets Tilstand i det Hele, til hvilken Ende Præsterne aarlig skulle indsende til dem Parochialrapporter samt Beretninger om Menighedernes Tilstand.
- i) inden hvert ordentligt Synodemøde at give en lignende Indberetning til Synodens Formand for det forløbne Aar.
- j) i Forening med Distriktets andet Kirkeraadmedlem og Synodens Formand have Ret til foresøbig indtil næste Distriktsynode at ophæve Synodalforbindelse med det staaende Medlem, som trods gjentagen Formaning af Guds Ord fremturer i aabenbar Synd i Liv eller Lære,

2] i Forening med Distriktets andet Kireraadsmedlem og Synodens Formand, naar særegne Omstændigheder gjør det fornødent, sammenkalbe en overordentlig Distrikts-synode.

§ 3. Distriktets Sekretær skal føre Protokol over Distriktsynodernes Forhandlinger, besørge offentliggjort et af Distriktets Formand gennemseet Uddrag af disse og udsærdige de Skrivelser fra Distriktet, som Distriktsynoden eller Distriktets Formand maatte paalægge ham, samt bekendtgjøre Tid og Sted for Distriktsynoderne og de Forhandlings-gjenstande, der maatte være bestemt for disse.

§ 4. Distriktets Kassere skal forvalte de Kasser, hvis Forvaltning af Distriktet bliver dem overdragen. De udbetale kun efter Anvisning af den eller de Embedsmænd som dertil af Distriktet ere bemyndigede, og skulle til enhver ordentlig Distriktsynode aflægge Regnskab.

Kapitel VIII.

Om Valg af Synodens og Distrikternes Embedsmænd.

§ 1. Synodens og Distrikternes Formænd vælges paa sex Aar. De øvrige af Synodens og Distrikternes Embedsmænd vælges paa tre Aar.

§ 2. Distrikternes Formænd og de af Kireraadets Rægmedlemmer, som vælges af Distriktsynoderne, vælges paa de ordentlige Distriktsynoder, som holdes nærmest forud for et ordentligt Synodemøde, men tiltræde sine Embeder først ved Synodemødets Udløb. De øvrige Embedsmænd tiltræde sine Embeder strax efter Udløbet af det Møde, paa hvilket de ere valgte.

§ 3. Til Valg af Synodens og Distrikternes Formænd samt de øvrige Kireraadsmedlemmer udkræves over Halvdelen af de afgivne Stemmer.

Kapitel IX.

Om Forandringer i Synodalforfatningen.

Naar undtages Kap. I §§ 2 og 3 samt Kap. II § 6, hvis Indhold ikke maa forandres, kan Forandring i denne Synodalforfatning ske paa følgende Maade:

Forslag til Forandring fremlægges enten for et ordentligt Synodemøde eller for alle de i det samme Aar samlede ordentlige Distriktsynoder, og hvis det af alle disse eller af hint bifalbes med to Trediedels Stemmeskerhed, skal Forslaget bekendtgjøres, før at de med Synoden forenede Menigheder kunne indsende Erklæring derover til Synodens Formand. Som samtykkende i Forandringen anses de Menigheder, som ikke indsende nogen saadan Erklæring inden næste Aars ordentlige Synodemøde eller Distriktsynoder. Her optages igjen Sagen, og hvis Forslaget da vinder to Trediedels Stemmeskerhed enten ved Synodemødet eller ved alle Distriktsynoderne, er det endelig antaget.

U. n. v. Ved denne Beslutning skal ikke Anledningen være affaaeren til i Kap. I § 3 at optage alle den lutheriske Kirkes symbolle Bøger som vor Synodes Bekendelseskrifter.

Uloget mere om den indre Mission.

(Slutning.)

Som allerede tidligere antydet, har Indremissionæren et, menneskeligt talt, høist utaknemmeligt Kald. Fremgangen er i Regelen liden og de synlige Frugter saa, saa at det Slags Opmuntringer næsten ganske mangler.

De legemlige Anstrengelser er ofte store, saa at Helbreden, jo endog Livet ikke sjelden kommer i Fare. Underholdningen er for næsten alle meget knap, saa at de ikke blot maa nægte sig og sine de fleste af de Ting, som for andre tjener til at gjøre Livet behageligt; men endog mangen Gang maa undvære det, som er meget nødvendigt for paa en anstændig Maade at kunne drive den vigtige Gjerning. Det er jo saa, at Folk i Regelen venter, at en Prest skal have ordentlige Klæder paa, og han bliver ofte seet ned paa, naar han gaar med slidte og lappede, om end rene Klæder. Folk har ogsaa Ret til at kræve, at en Prest skal være sømmeligt antrukken; men det er ofte vanskeligt ja undertiden umuligt at tilfredsstille de mest rimelige Krav i den Henseende, og det er for Indremissionæren en tungere Byrde, end mange vil tro. Han anser sig, og det med Rette, som en Repræsentant der, hvor han særdes for den lutheriske Kirke og værlig da for sit eget Samsund. Den Ringagt, som vises ham, falder ikke, [saa indbilder han sig ialfald] paa hans Person alene, men ogsaa paa det Samsund, i hvis Tjeneste han staar. Dette føler en saadan allermost, naar han maa være tilstede ved Bryllupper, Barnebaab eller andre festlige Leiligheder, hvor mange kommer sammen og enhver i sin bedste Puds. Presten kommer ogsaa i sine bedste Klæder, men kanhænde det er de samme, han bruger hver Dag, eller kanske han har Leilighed til at ombytte et eller to Stykker med noget, som er bedre. I ethvert Fald føler han, at hans Dragt er ganske anderledes, end Folk venter, at den skalde være; og dog burde han være paa en Maade den ledende Aand i dette Selskab, dette føler han, er hans Pligt, medens han maaste paa samme Tid, ønske at kunne kryde ind i et Hus, hvor ingen kunde se ham.

Om Indremissionærens mangehaandede Gjenordigheder kunde der nok være mere at sige, ligeledes om Menighedernes og Samsundets Forpligtelser lige over for ham; men der er en anden Side af Sagen, som for os, der er midt oppe i dette Arbejde, er af meget større Betydning, og det er dette Spørgsmaal: Hvorledes bør vi Indremissionærer se paa denne Gjerning og paa, hvad der med staar i Forbindelse? Thi Indremissionærer er vi egentlig allesammen vi, som i et eller andet offentligt Embede arbejder i Kirkens Tjeneste her i Vester. Vi bør ikke gaa og ærgre os over vore Modgange og Klage over Andres Færd, og tænke f. Exempel: „Bare jeg havde flere Penge, bare jeg havde det eller det, saa kunde jeg udrette langt mere, men, som det er, er jeg ligesom bunden med en Vænke og det det er ganske kort en; min Virksomhed er ved Omstændighederne saaledes indsnævret, at jeg slet ikke kan udrette hvad jeg burde og ellers kunde gjøre“. Saa naturlig som en saadan Tanke synes at være, saa bør vi dog vist vogte os vel, at den ikke skal komme til at herske over os; thi den er ikke helt igjen

nem sand. Dette vil vi nok forstaa, naar vi betragter vor Raad i Guds Ord Bys.

Den Herre Jesus siger til sine Discipler og ved dem til den hele kristne Kirke: „Gaar bort i al Verden og prædikere Evangelium for al Stabningen! Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal fordømmes“. Herved har han givet den ganske kristne Kirke Raad til at missionere i al Verden, blandt alle Folkeslag og til alle Tider, saalænge Verden staar. Og inden Kirken ansætter han ved Kirken særskilte Personer, som skal have til sin Livsopgave at forkynde dette Evangelium baade for Kirkens Medlemmer for at befæste dem i deres Tro og for dem, som er udenfor, at de maa komme til Troen. Det Raad og Embede, som disse udøver, tilhører den hele Kirke som Husmoderen; men af Husfaderens [Guds] Ord ser vi klart, at han vil at hun skal i hans Navn betroe Husholdningen over Guds Hjemmeligheder d. e. den offentlige Forvaltning af Raadens Midler, til Ordets Tjenere eller de ordentlig prøvede, kaldede og bestillede Prædikanter, hvorfor ogsaa Paulus kalder sig selv og sine Medarbejdere „Sende bud i Kristi Sted“, og vil at hvert Menneſte skal agte dem „som Kristi Tjenere og Husholdere over Guds Hjemmeligheder.“ Men han lægger ogsaa til: „Førbigt træves af Husholdere, at de findes tro“, d. e. at de udfører sin Husholdergjerning paa den rette Maade efter den Raade, Gud har givet enhver iblandt dem. Hvem er det nu, som har Tilsyn med disse Husholderes Trostaa? Det er Gud selv og ingen Anden ved Siden af ham. Men ligesom han kalder sine Tjenere ved Menigheden, saa vil han ogsaa, at Menigheden i hans Navn skal vaage over deres Embedesførelse. Men vel at mærke alene i hans Navn eller Sted. Og dette er saaledes at forstaa, at Menigh den ikke skal bestemme Præstens Være eller hans Liv og Virksomhed efter sit eget Godtykke eller efter en selvgjort Regel, men alene efter Guds skrevne Ord. Derfor siger Apostelen videre: „Men jeg agter det for saare lidet at dømmes af Eder eller af en menneskelig Ret, ja, jeg dømmes mig end ikke selv; Herren er den, som dømmes mig“. At dømmes af Menneſter eller af en menneskelige Ret, er at dømmes efter menneskelige Meninger udenfor eller endog imod Guds Ord, dette agter Paulus for saare lidet, men naar en Menighed efter Guds skrevne Ord sælger sin Dom om hans Være eller Vandel, saa siger han: Herren dømmes mig, selv om den, som udtalte Dommen var et lidet Barn.

Deraf, at Gud kalder og ansætter disse Tjenere, følger fremdeles, at han underholder dem. Dette er jo ogsaa Tilfældet med en menneskelig Herre og hans Tjenere. Allsaa, selv om Gud ikke havde givet noget særskilt Løfte i den Retning, saa vilde det ligge i Sagens Natur, at hans Tjenere i Ordets Embede, maatte, vente Kost og Løn i rette Tid fra den samme Herre, som havde ansat dem, ikke fordi de ved sin Dygtighed og Trostaa havde fortjent dette, men fordi Gud, som af blot Raade har kaldet dem til at gjøre hans egen allerførste Gjerning

paa Jorden, har netop ved dette Raad og ligeledes af Raade stillet sig under samme Forpligtelser til dem, som en jordist Herre har til sine Tjenere. Men nu maa vi ikke glemme, men stadig holde os for Die den Sandhed, at baade Embedsbyrden og enhver Evne til at bære Byrden og enhver Løn for at bære den, er Alltsammen paa Raade og en uforfælsket Væresbevisning fra Guds Side.

Her skal vi mærke os, af hvem vi er kaldte, og hvortil vi er kaldte. Vi er kaldte af Kirkens Herre og Konge til at forvalte hans profetiske Embede her paa Jorden, til i hans Sted at „kundgjøre et godt Budskab for de Sagtmødige, til at forbinde dem, som have et sønderbrudt Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Fængslets Opløselse“ [Ejai: 61, 1.]. Vi er satte til i Kongesønnens Bryllupsaal at dække Bordene med de kostelige himmelske Retter, som han selv har kjøbt saa dyrt, og uden hvilke Ingen kan blive salig: Syndernes Forladelse, Kristi fuldkomne Retfærdighed og den evige Salighed. Som saadanne Tjenere paaligger det os ogsaa at gaa ud paa Stadens [Menighedens] Stræder og Gader og føre ind i Huset Fattige, Krøblinge, Halle og Blinde, det er Folk inden Menigheden, som uden saadan særegen Behandling og Overtalelse ikke vilde komme til Bryllupet; og endelig paaligger det særlig os Indremissionærer at gaa ud paa Veiene og ved Gjerderne, det er til Folk udenfor de ordnede Menigheder, enten de bo enkeltvis og nær ved disse, eller de bo længere borte og i større eller mindre Sælelementer, for at nøde dem til at gaa ind, at Kongens Hus kan blive fuldt. I denne Bryllupsaal har Kongen betroet hver af os et eget Bord, stort eller lidet efter sit Velbehag. Dette sit Bord skal da enhver dække, ikke med Retter tilavede i hans eget Kjøkken og efter hans egne eller andre Menneſters Regler, men med de særævnede og udbommelige Retter, som Gud selv har beredt og neblagt i sine egne gudbommelige Kar, Evangeliet og Sakramenterne. Nu findes der Tjenere iblandt, som har Gøne og Gyst til at smykke disse Retter og de i Fornuftens Øine saa simple Kar med Blomster og Grønt fra sin egen Have, saasom Væstalenhed, et vakkert Sprog, fine Mæner osv. Dette er ikke forkasteligt. Tværtimod, den, som kan gjøre dette, bør gjøre det, det er dertil Gud har givet ham disse Fortrin. Men en Saadan maa da med Frygt og Bæven anbringe Blomsterne saaledes, at ikke disse menneskelige Ting drager Opmærksomheden til sig, men kun tjener til at fremhæve de gudbommelige Retter. Gjøres det ikke paa denne Maade, saa vil Gæsterne let komme til bare at sidde og se og lugte paa Blomsterne og saaledes glemme at spise og gaa bort—maaste tomme, end da de kom. At, hvor mange Ordets Tjenere er der ikke, som misbruge sine store af Gud skænkede Naturgaver til at fremme sin egen Ros og Hæder, istedenfor ydmygt og taknemmeligt at søge alene Herrens Være og Sjælens sande Gavn ved disse herlige Gavers rette Brug. Gæsterne [Tilhørerne] lider stor Skade ved denne Gavernes Misbrug, idet mange, om ikke de fleste, af dem derved forledes til alene at søge hen til de mest blomsterprydede Borde uden at bryde

fig om at prøve, om den der fremsatte Spise er af rette Slags eller ei. Blomsternes daarende Duft er alt, hvad deres Sjæle higer efter; den og intet andet er efter deres Mening det Himmelbrød, som alene kan mætte og nære dem, men—hvor stræffeligt de bebrage sig selv!

Men forat komme tilbage til vore Borde i Bryllupsale. Det paaligger enhver, til hvem Gud har betroet et saadant Bord, som før antydet at samle Gjæster omkring det, at opvarte dem, at anvende al sin Dygtighed, al sin Flid og Kraft for at faa disse Gjæster til at spise af de fremsatte Ting. Derfor maa han faa nøie som muligt sætte sig ind i de forskjellige Gjæsters Trang. Der er ikke bare friske og yngre Folk, men ogsaa Børn og Krøblinge, Halte og Blinde. Disse trænger forskjellig Behandling og Pleie.

Her har Gud ulivlsomt givet enhver af os et vist Maal af Arbejde at udføre paa det Sted, hvor han har sat ham; og, da Gud alene kjender dette Maal, saa har ingen Ret til at forlade sin Post, sørend Gud giver ham et tydeligt Bink derom. Hvis han i dette Stykke vil sælge sit eget Hoved, saa maa han vente, at Gud vil straffe hans Utroskab; herpaa har der heller ikke manglet klare Eksempler.

Dersom vi nu i Sandhed troer af Hjertet, at det er Gud, som ved Mennesker har kaldet og ansat os i dette største af alle Embeder paa Jorden, saa maa vi ogsaa tro, at den samme Gud baade er villig og mægtig til at give os i denne Stilling og ved Mennesker, hvad vi trænger til vort Livsophold. Ikke blot hører Guldet og Sølvet Herren til, men han er ogsaa den, der leder Folkenes Hjerter som Vandbælte. Er der ingen anden Udvei, saa bringer han Vand udaf Klippen eller af Hjertestien og Brød ved Ravne eller ogsaa lader han det falde ned som Manna fra Himmelen. Maahte ikke de vise komme mange Hundrede Mile ledet af en Stjerne for at staa hans Søn Rejsepenge til Ægypten? Hvorledes saa det vel ud, dengang Israel var indtrængt mellem Klipper med Havet foran og Farao bag dem? For Fornuften var der ingen Udvei, men Gud gjorde Veie, hvor man mindst ventede det.

Lader os derfor, kjære Brødre, betænke vort store Kald og ikke af Næringsforger eller andre kjædelige Grund forlade vor Post. Intet Kald har saa store Forjættelser som Jnetop vort.—Han har jo sagt: „Hører ikke mine Salvede og gjører mine Profeter intet ondt,“ „hvo, som Eder hører, hører mig, hvo Eder foragter, foragter mig,“ og „se jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende.“ Men lad os da ogsaa vel betænke, at det kræves af os som Husholdere, at vi i disse Tider, „kun da kan vi trøste os ved disse naadige Forjættelser. Naar det saa engang imellem ser rigtig mærkt og truende ud, da skal vi „staa stille og se paa Herrens Frelse.“

Past. Harstad er netop hjemkommen fra en Tur til Gallatin County. Ogsaa i denne besværlige Aftog er mange af vore Landsmænd smuttet ind og har bosat sig mellem Ulflovens Kjemper, der lidt efter lidt bukker under for Sætkernes stadige Angreb. Her er altsaa en ny Missionsmark, som maa bearbejdes og det snart. Gud give, at den rette Mand og de nødvendige Midler dertil maatte findes i rette Tid. Forhaabentlig vil Past. Harstad i næste Nummer give os en Beretning om sin Rejse.

The Pacific Lutheran University

i Parkland, nær Tacoma, Washington, begynder, om Gud vil, sin Virksomhed den 25 Oktober, 1894, Kl. 9.

Indmeldelser af Elever, bør indsendes snart muligt til Undertegnede og burde helst være ledsaget af Vidn Bgyrd fra Præster af den norske Synode eller andre Mænd, som vi har Kjendskab til. Enhver Gut eller Pige paa 14 Aar og derover, som har lyst til at lære og er villig til at rette sig efter Skolens Regler, er velkommen.

Enhver Elev har under Bævernes Tilsyn Ret til at vælge de Fag, han ønsker at drive.

Bygningen er rummelig. Som Regel vil der være blot to Eever i hvert Bærelse, der er forsynet med de nødvendige Møbler. Alle Bærelser er vel ventilerede og skal opvarmes med Dampf. Enhver Discipel maa holde sig med Klæder, Bøger, Sengklæder og Haandklæder.

Udgifterne vil for dette Skoleaar blive:

Kost.....	\$2.00 pr. Uge.
Bærelse.....	fra 25 cts til \$1.00 " "
Skolepenge (Tuition).....	\$1.00 " "

Undervisning i Musik betales særskilt.

Hvad tilreisende Disciple betaler over \$20.00 for billigste Ticket fra deres Hjem til Parkland, skal refunderes dem af Kostpengene, naar de opholder sig ved Skolen de tre Terminer i samme Aar.

I Forbindelse med Høstskolen er det Tanken, ogsaa at drive en Skole for Børn, hvori disse skal undervises i Commonskolen s almindelige Fag og desuden i Religion og Norsk, og for dem, som maatte ønske det, Religion paa engelsk.

Udgifterne ved denne Afdeling vil blive:

Kost for Børn op til 12 Aar.....	\$1.25 pr. Uge.
" " " fra 12—15 Aar.....	\$1.50 " "
Bærelse.....	.10 " "
Skolepenge.....	.35 " "

For nærmere Oplysninger henvende man sig til

B. Harstad.]

Parkland, Pierce Co., Washington.

Ikke saa dumt.

I Byen Shrewsbury tænker man for Tiden over, hvorledes man paa den bedst mulige Maade kan hædre den udsødelige Charles Robert Darwins Minde. Den berømte Naturforsker er født i Shrewsbury. I Begyndelsen omgiffes man med Tanken om at reise ham et Mindesmærke. Men tilslut fik den Ibe Overtaget, at man hellere maatte oprette et Institut eller en Samling, som med Rette kunde bære Darwins Navn. Men det turde dog ikke være saa let for nogen at gjætte, hvad Byen Shrewsbury's Fædre har besluttet i deres undgrundelige Visdom. Der skal bygges et pragtfuldt, kjæmpemæssigt Hus, og i dette skal der til Darwins Gæ indsættes det størst mulige Antal. Ubelatte af de forstelligste Arter Saaledes mener Darwins Beundrere at kunne forherlige den store Mand paa bedste Maade, D. P.

De stjaalne Skeer.

3fte langt fra Inverness ved Murray Bugten i Skotland levede Moder Rinnard i sit ensomme lille Hus. Hendes Mand var for længe siden død. Med sin Søn John levede hun i fuldkommen Endrægtighed. Fremmede besøgte hende sjelden, da hun levede saa langt fra Vandveien. Den ene Dag gik som den anden med det sædvanlige Hus- og Markarbeide. Kun om Søndagen, naar de besøgte Landskyrken og under tiden spiste Middag hos gamle Bekjendte, havde de Anledning til at høre gode og onde Nyheder. Jo mindre de kom i Berørelse med Andre, desto mere levede de To for hinanden indbyrdes. Saaledes var det gaaet i mange Aar; først for kort Tid siden var der opstaaet en midlertidig Misstemning. John havde nemlig gjerne villet have Tjenestepigen Bizzie til Husfru, men Moderen vilde paa ingen Maade give sit Samtykke. "Pigen er for salt og bærer desuden Næsen lidt for høit" — var hendes Grund, — idetmindste var det den Grund hun angav; hos sig selv tænkte hun: Jeg vil endnu være Hersterinde. Begge de Unge græd naturligvis, men de vilde ikke gjøre Noget mod Moderens Villie. De vidste Begge, at ved Moderens Betsignelse bygges Huset, og tænkte, hvis det var Guts Villie, at de skulde komme sammen, saa vilde han nok bære Moderens Hjerte saa, at hun gav sin Betsignelse dertil.

Blandt sine Eiendomme havde Moder Rinnard en særegen Skat, som mange af hendes Lige misundte hende. Denne Skat var tre Sølvskeer. Hendes Tip-tip-Oldesøder havde faaet dem som Gave af en kongelig Prinds, hvis Liv han havde reddet fra Dødsfare. De vare siden opbevarede i Familien som et helligt Arvegodt. Kun sjelden saa de Dagens Lys; de maatte ikke berøres af almindelige Hænder, kun naar Godsherrn eller en anden fornem Gæst besøgte Familien, bleve de tagne frem af sit Gjemme for at paradere ved Siden af de to store gamle Kaff-kopper og for at være en stedse ny Foranledning til at sætte den første Gæsts store Bedrifter i det tilhørlige Lys.

Nu stede det engang, ikke længe efter at John og Bizzie havde faaet saa bedrøvelig Besked, at en Fætter, som nylig var kommen tilbage fra Ostindien, skulde komme til Moder Rinnard i Besøg. Hele Huset blev feiet, fluret og vasket. Ogsaa Sølvskeerne maatte frem for at bevise Gæsten Ære. Med alvorlige Mine gav Moder Rinnard dem i Bizzies Hænder, for at hun skulde pudse dem med et blødt Skind og bringe dem til Moderen igjen.

Det var i Høsaannen. John var ude paa Engen for før Fætterens Ankomst at bringe noget Hø i Sikkerhed for det truende Uveir; thi en Uveirsky havde siden Morgenen truet med Regn. Moderen ordnede i Siuen; Bizzie holdt paa at pudse Sølvskeerne i Kjøkkenet; da begyndte det at regne lidt. „Høet! Høet!“ striger Moderen og iler ud for at hjælpe Sønnen; Bizzie styrter efter hende. De hende anbettede Skeer bleve ikke først lagte til Side; de bleve liggende paa Bordet. Thi hvorfor skulde hun glemme dem; der var jo Ingen i Nærheden, som kunde stjæle dem; de pleiede jo ikke ellers at lukke Huset, naar de forlode det. Al bringe høet i Sikkerhed

var nu den eneste Tanke, som besjæftigede begge Fruentimmerne. Men neppe ere de gaaede udaf Bagdøren, saa kommer Mac-carthy ind ad Høbeddøren. Han var Egnens privilegerede Betler, hæslig og lam, men ærlig. Paa Grund af sin bekjendte Velighed og sit Bid saavel som sin Egne til at fortælle var han velkommen hos Enhver, som kjendte ham. Man gav ham gjerne Mad og Drikke eller Maltely, thi han var blyden og sædelig og forstod at vise sig taknemmelig. Saaledes tænkte han nu denne Gang paa at faa sin Middagsuppe hos Moder Rinnard, men Huset var tomt. Han banker paa træder ind, gaar fra Dør til Dør, men der er Ingen hjemme. Ei, tænkte han, du kan da i det minste se, om man har sat Gryden paa Dønen, og du altsaa kan gjøre Røgning paa at faa Middag her. Som tænkt saa gjort. I Gryden finder han blot kogende Vand; men da han ser sig om for at gaa ud Bagdøren, bliver han Sølvskeerne var. Ei, ei, sagde han, alle Døre aabne og Sølvskjæ paa Bordet, det kunde jo let blive stjaalet. Han tager Skeerne, hvis dobbelte Værdi han kjendte, og lægger dem i — nu, det er det Samme, hvori.

Da han nu efter sin Mening havde bragt Sagerne i Sikkerhed, begav han sig derfra. Han ser Ingen, og Ingen ser ham. Ikke længe efter kom Husets Beboere hjem. Høet var kjørt ind, og nu var Alt færdigt til at modtage den ventede Fætter. Bizzie havde aldeles glemt Skeerne, dog ikke Moder Rinnard. Hvor er Sølvskjæ? Se, det er borte. Nu begyndte de at søge efter det. Alt bliver undersøgt, Borde og Stole kastede om hverandre, Sengene gennemsøgte; man ser efter i alle Nyske- og Musehuller, men Skeerne ere og blive borte. Hvor kan det være blevet af dem? Ingen havde været i Huset, Ratten kunde ikke have slugt dem, Binden kunde ikke have blæst dem ud gennem Vinduet. De søge paany; alle Kroge blive undersøgte; der feies fra Øverst til Nederst, da — kommer Fætteren. I otte Dage havde de holdt paa at forberede sig til at modtage ham, og nu finder han Huset i den skjønneste Orden; dog maa han tage tiltakke med at drikke sin The uden at bruge Sølvskjæ. Moder Rinnard havde ikke Tid til at tale med ham. Han hørte kun Klage og Bebreidelse og var glad ved at kunne forlade det fortryllede Hus, hvor Sølvskjæ sporløst forsvandt. Han gik, men Skeerne kom ikke tilbage. Hele Huset blev forstyrret. Hvad Moder Rinnard sjelden eller aldrig havde gjort, gjorde hun nu, hun besøgte nemlig sine Naboer for at klage sin Nød for dem.

Nu gaar Historien fra Mund til Mund. Men de kloge Naboer vare ikke saa ensfoldige som Moder Rinnard. Ei, ei, sagde de, hvem Anden skulde have taget Skeerne end Bizzie, hun har taget dem; det tror nu ogsaa Moder Rinnard. Hun tog Pigen for sig og beskyldte hende for at have stjaalet Skeerne. Bizzie blev som lynslagen, en Taarestrøm randt nedad hendes Kinder; hun havde aldeles ikke tænkt paa, at man kunde have hende mistænkt derfor. Hun græd og bad og forfikkede høit og dyrt sin Ukyldighed, men forgæver; hun havde haft Skeerne sidst i sine Hænder, og hun maatte vide, hvor de vare. Da gik den arme Pige til Præsten for at beklage sig for ham. Det var i hin Egn endnu ikke Skik at gaa til Dommeren ved saadanne Anledninger; man pleiede at søg

Hjælp hos Præsten. Han hørte hende beklagende, trøstede hende og lovede i Forening med to af Menighedens Vædste at undersøge Sagen grundig. Ogsaa Moder Kinnard var tilfreds dermed; men hun maatte altid tænke, at hun havde Ret.

Dagen kom. Til Overflod blev Huset endnu engang gennemført i hver Krog og hvert Hjørne; nu er Moder Kinnard vis i sin Sag. Hvor glad var hun ikke, at hun ikke havde ladet sin Søn faa en Tyv til Hustru. Ved Middagstid kom Præsten med sine Raadgivere for at faa en Ende paa Sagen. Vizzie forsikrede under Taarer med saa Ord sin Ulykkelig; Moderen derimod var rig paa Ord og tvivlede ikke et Øieblik paa, at jo Vizzie gaar Tyven. Da bankede det paa det paa Døren, og MacCarthy stak sit Hoved ind. Ud med Eder I Kreg Husmoderen ham indse, her har Jagen Noget at gjøre, som ikke ved Noget om mine Sølvstæer. Imidlertid traadte han dog ind og siger, at han har hørt, hvilken Ulykke der har truffet hende; det havde ofte lykkes ham at opdage det Skjulte, maaste kunde han ogsaa opdage Tyven.

Da lovede Moderen ham en Stilling og varm Suppe, hvis det lykkedes ham at finde igjen de kostbare Stæer. "Intet er lettere end det," sagde MacCarthy, og se, han griber efter—V i b e l e n; der ligge de table Stæer vel bevarede. Han fortaalte, at han havde lagt dem der, for at de snart skulde blive fundne.

Dybt bejæmmet stod Moder Kinnard ligeoverfor Vizzie. For nogle Stæers Skyld havde hun ikke alene krænket hende, men ogsaa glemte Guds Ord. Hendes egen Skyld var nu aabenbar. En Stund stode alle tause. Vizzie brød først Trussheden. Moder, sagde hun, tilgiv, at jeg har forstørnet Eder og ved min Skjodesløshed bragt Eder i Forlegenhet; jeg vil tjene med større Trost og herester og søge at glemme Alt. John stod med Taarer i Øinene; han glædede sig over den tro Tjenestipege; han havde aldrig før haft hende saa nær som nu. Nu kunde Moder Kinnard ikke længer holde sig; hun greb Vizzie i Haanden og trykkede hende til sit Bryst. "Vizzie", sagde hun, "jeg har handlet meget taabeligt, men jeg vil gjøre det godt igjen; jeg byder Dig idag velkommen som min Datter. Her John, tag hendes Haand, Gud velsigne Eder!" "Gud velsigne Eder", sagde ogsaa de Andre og gik glade hjem. Den, som frygter Gud og ærer Faber og Moder, skal det gaa vel.

Jesuitterne er nogle farlige Karle, hvor de begynde, at operere. Paa Madagaskar er det dem, som bereber denne Ø og Regjering saa mange Vanstueligheder, at Krig neppe igjen kan undgaaes. Her bliver Spørgsmaal om for Den at overgive sig i Frankriges Bøld eller ogsaa idelig at udsættes for Oversald og Krig. Jesuitterne er Ledere af den katolske Mission paa denne Ø, og de erklærer aabenhjert, at det bedste, Regjeringen kan gjøre for at spare sig for Ubehageligheder er at overgive sig stroy til Frankrige, thi det er kun et Spørgsmaal om Tid, naar dette alligevel maa ske.

D. P.

Om Avislæsning.

Fr. Redaktør.

Det laa nok se noget underligt ud at skrive i Aviser imod for megen Avislæsning. Alligevel drister jeg mig til at bede Dem om at op'age i „Gerald“ et Brudstykke derom af Otto Juncks Bog „Øksenblomster“*) da jeg tror, at det er en usvigelig Pligt for Mennesker „af et sædeligt Alvor“ der „har Væreføgt for den kristelige Verdensbetragtningss guddommelige Sandhed“ at indskrænke noget i denne mere end tvivlsomme Lufst.

Wesbødigst.

Terje Ellesen.

Barland, Wash.

Juncke skriver saaledes:

Lad os dog se til, hvorledes vi læser og hører. Hvorfor trænger Guds Ord saa sjældent ind i vort Hjertes Dyb? Ikke mindst, fordi vor Aand for det meste er saa proppet med anden Læsning. Jeg vil ikke tale om Romaner og lignende, men kun nævne A v i s e r. Med hvilken Fver kaster ikke de fleste Folk sig over dem, baade de dannede og de ubannede, hver Dag paany, ofte to tre Gange om Dagen. Man skalde tro, de sit Manna fra Himmelen. Og dog faar de kun en Ekstrakt af alt det, som denne Verdens Udne, urolige Hav fort v a k flummer op.

Ja, er det ikke Vanvid,—er det ikke et Slags Selvmord, at man daglig—maaste flere Gange om Dagen synder sin Aand og sin Fantasi med alle Slags gyselige Historier, Beretninger, Bæder, Vittigheder, Løgne, Simpelheder eller dog med Ting, som man tilbets ikke forstaar, eller hvoraf man ia fald ikke kan høre nogen Nytte.

Jeg spørger, hvad Fornuft er der i at læse disse utallige Mord- og Skandalhistorier, eller at gennemløse alle disse endeløse Retsforhandlinger, som kun roder op i alflens Smuds?

Allt er jo rørt sammen i en flig Avis, og hvad er de man kræver for sin aandelige Mave, naar man sluger det alt sammen? Rigsdagsdebatter, konservative og radikale Møder, Historier om Utrostab, Theaterkandalen, Ribeklubben, Anliggender, Fernbaneulykker, Valgagitationer, Dynamit-attentater, Koleræens Tiltagende, en Kamel er sødt i den zoologiske Have, Mord, o. s. v. Der sidder nu Mændene, og desværre kun altfor ofte ogsaa Kvinderne,—Folk, der ikke har nogen Tid tilovers til at bede og læse Guds Ord,—der sidder de timevis, uden Overdrivelse hver Dag timevis og propper sig med dette ulyksalige Blandingsgods. Og bagefter er de blevne saa fornumlede, af det alt sammen, at det er, som om et Møllehjul gik rundt i Hovedet paa dem.

Men selv om dette ikke var Tilfælde, selv om man beholdt det alt sammen, vilde ikke det være ligesaa galt? Nej, det var endnu værre! O, denne Lidenskab for Aviser er en af vor Tids værste Sygdomme. Den fyrsthyrer alle ideelle Anlæg, den ødelægger fremfor alt Smagen for det

*) Kan fages i „Tacoma Tidendes“ Boghandel.

ensfoldige Guds ord. Ja, dersom det var Dannelse, at man kjendte til alt, som foregaar eller maatte kunde foregaa i Verden,—hvis man for at være dannet maatte kunne snakke med om alt saadant, ja, da maatte Nojen rigtignok være Alfa og Omega i vor Dagsorden. Men jeg lænker, at den i Sandhed dannede viser, hvad han er derved, at han de tusend Gange med Glæde siger: „Jeg forstaar mig ikke paa denne Sag, og altsaa taler jeg heller ikke derom.“—De Menneſker, som er dygtige paa et af Livets Omraader, gjør Menneſkeheden mere Nytte end disse ulykkelige, overfladiske Hoveder, som snakker med om alt, og som dog aldrig har en Tanke, som forjener at kaldes saa.

Jeg ved meget vel, at mange nu vil søle sig fornærmede. De mener, at de som Statsborgere—der nu omflunder vil sige det samme som et lidet Stykke af en Verdensherster—dog maa vide Besked. Ganſte vilde vi heller ikke kunne undvære Aviser. Og enhver maa se vel efter, at han faar fat i den rette. Men en Avis, som ikke gjenemtrænges af et sædeligt Alvor, der ikke i det mindste har Væresrygt for den kritiske Verdensbetragtningens guddommelige Sandhed—den skalde ingen sand Kristi Discipel taale i sit Hus!

Altsaa—man maa have en Avis, men man maa ikke læse i den bestandig, og man maa ikke læse alt i den. I Almindelighed bør man være hurtig færdig med den. Man finder let det, som er vigtigt, det sørger den spærrede Tryk for. Saa bliver det drøyttygget ti, hundrede Gange i Korrespondancer og Bedere, isald man ikke senere lader det flyve som en vild „And.“ Dog nok om dette ærgerlige Gæne. Dersom denne Stemme fra Orkenen tjener til at vise nogle Folk, som hidtil ikke har haat Tid til at bede, læse Guds Ord, holde Andagt og gaa i Kirke, — — dersom denne Stemme tjener til at vise dem, hvorledes de skal faa Tidertil, saa er jeg lige glad, om mange Redaktører, Referenter, Politikere og Folk i lignende Stilling bliver vræde paa mig. Men de bedte af alle disse vil være de første til at underſøtte mig.

Præsternes Adresser i Pacific-Distrikt.

- L. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.
 Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.
 B. C. Foss, Stanwood, Snohomish Co, Wash.
 P. Sjberg, Stanwood, Snohomish Co, Wash.
 Carl Hoel, Everett, Wash.
 J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seattle Wash.
 B. Garstad, Parland, Pierce Co, Wash.
 L. Larsen, Parland, Pierce Co, Wash.
 N. Christensen, Parland, Pierce Co, Wash.

E. Vallestad, 1522, G. Street, Tacoma Wash.

L. Nissen, W. 5th St. Astoria, Oregon, ligeoverfor Finne Kirken.

A. D. Dolven, Cor. E. Grant & 10th Str. Portland, Oregon.

N. Pedersen, Silberton, Marion Co, Oregon
 D. Ottersen, 702 Fifth Street,ureka, California.

D. Grønberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.

J. A. P. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.

J. Johansen, Box 487, Fresno, California
 J. C. Møhl, Hayward, Alameda Co. Cal.

Metropolitan

—: Savings .: Bank. —:

[Incorporeret 1887.]

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Tordag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. W. Caesar.	President.
E. W. Enos.	V. President.
O. P. Helvig.	Cashier
J. D. Vanderbilt.	Ass't Cashier.

Directors.

Downer C. L. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
 G. L. Holmes, Theo. Gosmer, Geo. P.
 Eaton, P. W. Caesar, E. W. Enos,
 Jas. Le P. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne ubbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udlaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkår. Anviſninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

— | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — | — |

Gko og Støvler

Li billigste Priser og af beste Sort høs

S. Olsen, 1109 Tacoma Av., Tacoma.

Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de høje Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanednen og koster for-
 skudsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opſigelse o. s. v. sendes herester til Rev. T. Larsen, Parland, Pierce County, Washington.

Subskribentfamlere faar paa 5 betalende Abonenter den ſie felt. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post-office at Tacoma, Wash., as second class matter.